

VIAȚA IN HRISTOS

BULETIN OFICIAL EDITAT DE PAROHIA

“SF. VOIEVOZI”

ÎMPREUNĂ CU ȘCOALA PRISACANI

Paroh: Pr. Iulian Vornicu

Anul XXII, 2021
ISSN 2344 – 5076

ECHIPA DE REDACȚIE

Coordonatori: Pr. Vornicu Iulian

Prof. Niță Georgiana

Colaboratori:

- 1. Prezv. Vornicu Valeriana**
- 2. Prof. Drăgan Georgiana**
- 3. Moșneagu Laura**
- 4. Niță Alexandru, clasa a V-a**
- 5. Crudu Mihai, clasa a VIII-a**
- 6. Drăgan Denisa, clasa a VIII-a**
- 7. Gafița Andreea, clasa a VIII-a**
- 8. Pamfil Gabriela, clasa a VIII-a**

Învierea Domnului – lumină și bucurie

Pr. Vornicu Iulian

Cele dintâi cuvinte pe care le rostește preotul în noaptea Învierii alcătuiesc o invitație făcută tuturor credincioșilor de a se apropia cu bunăcuviință pentru a primi lumină din "lumina cea neînserată" a Împărăției lui Dumnezeu.

"Veniți de primiți lumină!" reprezintă îndemnul veșnic și constant formulat de Hristos la adresa fiecăruia dintre noi în sensul sporirii noastre duhovnicești și a viețuirii în iubirea cea fără de sfârșit a Tatălui ceresc.

Este adevărat faptul că unii slujitori ai sfintelor altare mai folosesc și formula "Veniți de luați lumină!", însă socotim că, mai aproape de "adevărul lucrurilor", s-ar afla prima alcătuire, întrucât împărtășirea harului divin exclude noțiunea de "autoservire", presupunând dăruirea jertfelnică.

Am trecut, în general, cu bine perioada Postului Mare. Ne-am străduit cu toții, fiecare după putere, să ne facem curățenie și ordine în suflete, în gânduri și în gospodărie. Unii s-au folosit de perioada de post pentru a spori duhovnicește, alții doar au postit, alții... Într-un fel sau altul, însă, iată-ne pe toți ajunși la marele praznic al Învierii Domnului.

Sărbătoare a luminii prin definiție, Paștele ne picură de fiecare dată în suflete "lumină din lumina Mântuitorului". Ochiul se bucură de lumina materială a candelabrelor bisericii și a făcliilor purtate de creștini; sufletul se bucură de minunea luminii cea mai presus de fire, izvorâtă din "mormântul cel de viață făcător" al lui Hristos Domnul; iar mintea se pleacă smerită în fața tainei dumnezeiești.

O alcătuire de la slujba Învierii zice: "Învierea Ta, Hristoase Mântuitorul nostru, îngerii o laudă în ceruri; învrednicește-ne și pe noi, pe pământ, cu inimă curată să Te slăvim!" Iată, deci, că bucuria pe care o simțim, cu siguranță, fiecare în noaptea de Paște se circumscrie în chip tainic, bucuriei cosmice prilejuite de Învierea Domnului. Întreaga făptură, din cer și de pe pământ, saltă, laudă și se bucură de acest mare praznic.

Este clipa în care timpul fizic se suspendă; gândirea logic umană își pierde orice conținut; ne lăsăm cu toții învăluți de taina Învierii Mântuitorului, copleșiți de "plinătatea harului" și smeriți până la lacrimi de bunătatea și

iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Este momentul în care nu mai avem potrivnici, întrucât "pe cei ce ne urăsc pe noi îi numim frați pentru Înviere".

Este timpul în care ne facem părtași, în cel mai plenar mod cu putință, vieții dumnezeiești, întrucât "viață din mormânt a răsărit".

Nimeni nu a fost martor al Învierii cu trup a Mântuitorului Hristos. Nici nu ar fi fost cu putință lucrul acesta; însă cu toții reluăm, ciclic, drumul Crucii în Postul cel Mare și bucuria Învierii în noaptea de Paște, precum ne învață și cântarea bisericească când zice: "ieri m-am răstignit împreună cu Tine, Hristoase; astăzi înviez, înviind Tu".

Nimeni nu a fost martor al Învierii, dar cu toții mărturisim că "Hristos a Înviat!". De fapt, întreaga noastră viață, întreaga noastră călătorie pe acest pământ nu este altceva decât o mărturisire continuă a Învierii Domnului Hristos. Și nimic nu-L bucură mai mult pe Dumnezeu – Tatăl decât mărturisirea pe care o facem fiecare cu viața noastră despre Învierea Fiului Său.

De aceea, să ne bucurăm cu toții de slăvita noapte de Înviere, să ne umplem sufletele de lumina cea mai presus de minte izvorâtă din mormântul lui Hristos, dar să nu uităm a mărturisi nu doar cu buzele că "Hristos a Înviat!", ci și cu viața noastră că "Adevărat a Înviat!"

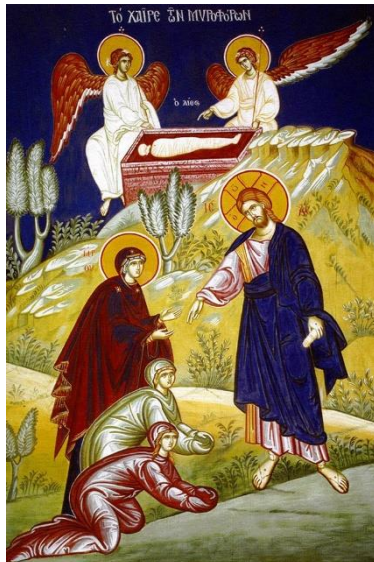

Lumina Sfântă în Biserica Mormântului Sfânt de la Ierusalim

Învierea lui Hristos – bucuria sufletelor noastre

Prof. Drăgan Georgiana

„Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat.” (Matei 28, 8)

Sărbătorile religioase sunt o mângâiere pentru sufletul omului. Zilele de sărbătoare vin să odihnească sufletul și trupul, dăruind putere, atât pentru munca fizică, cât și pentru lupta cu ispitele ce apar la tot pasul.

Dintre sărbătorile religioase închinată Domnului nostru Iisus Hristos, am putea spune că Învierea este cea mai importantă, întrucât dă sens vieții noastre alături de Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră*” (**I Corinteni 15,14**), prin urmare, relația noastră cu Dumnezeu nu ar avea sens dacă Hristos nu ar fi înviat.

Importanța Învierii Domnului stă și în faptul că o sărbătorim în fiecare duminică prin participarea la slujba bisericii și împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului.

Sărbătoarea Învierii Domnului este precedată de post, care are rolul de a ne pregăti pentru marea bucurie. Bucuria Învierii nu este deplină dacă nu ne pregătim cum se cuvine. Această pregătire are în vedere înmulțirea rugăciunii și a faptelor bune, mărturisirea păcatelor prin Spovedanie și Împărtășania, ce vine ca o încununare a eforturilor noastre de a fi mai buni. Prin postul Învierii Domnului și, mai ales, prin Săptămâna Patimilor rețrăim, an de an, suferințele îndurate de Hristos pentru ca noi să ne putem bucura de Înviere, atât în această viață, cât și în viața viitoare. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel spune: „*Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii.*” (**I Corinteni 15, 19**)

Astfel pregătiți și cu gândul la suferințele îndurate de Mântuitorul Hristos întâmpinăm cu emoție sărbătoarea Învierii, trecerea de la moarte la viață, după cum o spune însăși denumirea

sărbătorii, Paști. Această denumire s-a păstrat de la evrei, care sărbătoreau eliberarea din robia egipteană, cuvântul „Paști” provenind din evreiescul „pasha”, care înseamnă trecere. Astfel, putem spune că prin Înviere se face trecerea de la tristețe și suferință la bucurie, de la întunericul păcatelor la Lumina lui Hristos.

În noaptea de Înviere, odată cu primul „Hristos a înviat” rostit de preot, pășim în altă lume, o lume în care dăinuie Hristos, plină de lumină, din care nu am vrea să mai ieșim. Bucuria trăită în acele momente este inexplicabilă și am vrea să o avem mereu în suflet.

Slujba oficiată în noaptea de Înviere este una solemnă, iar mesajul transmis de cântări este profund duhovnicesc, aducând mare bucurie sufletului. O astfel de **cântare este „Ziua Învierii”**, care scoate în evidență foarte bine bucuria: *„Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuire și unii pe alții să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pre noi, să iertăm toate pentru înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le.”* Această cântare ne amintește cum trebuie să fim pentru a ne bucura de Înviere: buni, iertători, iubitori, în permanentă legătură cu Hristos.

Bucuria Învierii este resimțită de întreaga natură, care se trezește la viață; totul înverzește, pomii înfloresc, mireasma florilor se răspândește în aerul cald, păsările ciripesc, parcă ar vrea să strige: „Hristos a înviat!”.

Această legătură dintre Învierea Domnului, trezirea la viață a naturii și schimbarea noastră, a oamenilor, este redată foarte frumos de **poetul Vasile Militaru în poezia „Hristos a înviat”**: *„Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă! / Îți simți de lacrimi calde ochii uzi / Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă / De câte ori creștine o auzi. / Hristos a înviat în firul ierbii, / A înviat Hristos în Adevăr; / În poienița-n care zburdă cerbii, / În florile de piersic și de măr. / În stupii de albină fără greș, / În vântul care suflă mângâios / În ramura-nflorită de cireș / Dar vai, în suflet ți-a-nviat Hristos? / Ai cântărit cu mintea ta creștine / Cât bine ai făcut sub cer umblând, / Te simți măcar acum pornit spre bine / Măcar acum te simți mai bun, mai blând? / Simți tu topită-n suflet vechea ură? / Mai vrei pieirea celui plin de Har? / Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură? / Iubirea pentru semeni o simți jar? / O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte / În aur măcar azi te-au îmbrăcat / Cu serafimii-n suflet imn fierbinte / Ai drept să cânti: Hristos a Înviat!”*

Plecând de la exemplul naturii, să ne lăsăm sufletele să răspândească în jur bunătate, iubire, bucurie, pentru a putea striga cu toții: **Hristos a înviat!**

Sărbătoarea Izvorul Tămăduirii

Pagină realizată de: elevul Niță George – Alexandru, clasa a V-a

Izvorul Tămăduirii este o mare sărbătoare închinată Maicii Domnului. Nu are dată fixă, fiind trecută în calendar în vinerea din Săptămâna Luminată.

În această zi, în toate bisericile se oficiază slujbe de sfințire a apei, Aghiasma Mică.

Sărbătoarea amintește de o minune petrecută în apropierea Constantinopolului. Conform tradiției, Maica Domnului i-a descoperit împăratului Leon cel Mare (457-474), înainte de urcarea sa pe tron, un izvor cu apă vindecătoare.

Împăratul Leon, mergând printr-o pădure, a întâlnit un orb rănit care își căuta drumul. Leon l-a luat de mână ca să-l conducă, dar, la cererea orbului de a-i da apă, a plecat să caute. Negăsind, a auzit glas Maicii Domnului care i-a indicat locul unde va găsi apă pentru a potoli setea orbului și pentru a-i unge ochii lipsiți de vedere. Urmând cele auzite, Leon a găsit izvorul, care s-a dovedit a fi tămăduitor. Orbul și-a astâmpărat nu numai setea, dar și-a recăpătat și vederea. După ce a ajuns împărat, Leon a ridicat în acel loc o biserică, iar cu apa acelui izvor s-au vindecat mulți bolnavi de-a lungul timpului.

Mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boală grea, s-ar fi vindecat după ce ar fi băut apă din acest izvor. Ca semn de mulțumire, el a construit o biserică și mai mare. Această biserică a fost distrusă de turci în 1453, la căderea Constantinopolului.

Actuala construcție datează din secolul al XIX-lea, dar la subsolul ei se află un paraclis din secolul al V-lea, unde există până astăzi izvorul cu apa tămăduitoare din trecut.

Această sărbătoare închinată Maicii Domnului amintește, totodată, și de Vinerea Mare. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care a vărsat atunci lacrimi lângă Crucea Mântuitorului, ni se arată acum ca izvor de nădejde și de vindecare.

În această zi, după Sfânta Liturghie, în biserici, și uneori la fântâni și izvoare, se săvârșește slujba sfințirii apei, cunoscută și sub numele de Aghiasma Mică, după o rânduală specială.

ROLUL MELOTERAPIEI ÎN MANAGEMENTUL DURERII

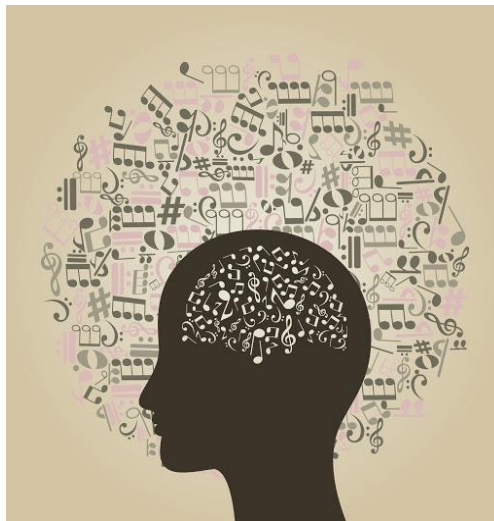
Rezumatul lucrării prezentată în cadrul Conferinței Naționale de Neuroștiințe Moderne
(Iași, 9 – 11 Aprilie 2021)

AUTOR: Vornicu Valeriana

COAUTORI: Murgoci Ilinca, Vornicu Maria, Murgoci George, Dr. Dumitrescu Gabriela, Prof.
Dr. Sava Anca

Din cele mai vechi timpuri, omul și-a exprimat sau și-a potențat, prin muzică, trăirile sufletești sau a descris suferințele .

Reflecții asupra muzicii ale unor învățați, găsim, de-a lungul timpului, în toate civilizațiile. Însă cercetări în scop medical au început abia în 1807, când a fost editată și lucrarea "Medicul muzical", în care sunt prezentate efectele benefice ale muzicii. De asemenea, în 1840, s-au realizat experimente referitoare la efectul muzicii asupra pacienților din azilul din Praga, stabilindu-se că muzica poate fi un tratament eficace al afecțiunilor psihiatrice.

În secolul XX, cercetătorii au folosit meloterapia în tratarea sindromului post-traumatic suferit de soldați sau populația civilă în urma războaielor. În anii recenti, meloterapia a fost introdusă în studii academice, înființându-se specializări profesionale distincte ca ramuri ale psihoterapiei.

Fiecare centru cerebral generează impulsuri la o anumită frecvență, bazată pe neurotransmițători pe care îi secretă; aceștia dau starea de bine, de echilibru, normalizând ritmul cardiac, îmbunătățind circulația sângelui și prin urmare crește imunitatea, activitatea tuturor celulelor, regenerează organismul, reduce durerea și anxietatea pacienților care au suferit intervenții chirurgicale sau sunt în coalescență, reechilibrează creierul și corpul, ajută la îmbunătățirea memoriei și a învățării.

Sunt studii care demonstrează că sunete de anumite frecvențe (între 100.000 și 300.000 Hz) pentru un anumit timp, pot distruge celule canceroase în proporții de până la 65%, fără efecte secundare.

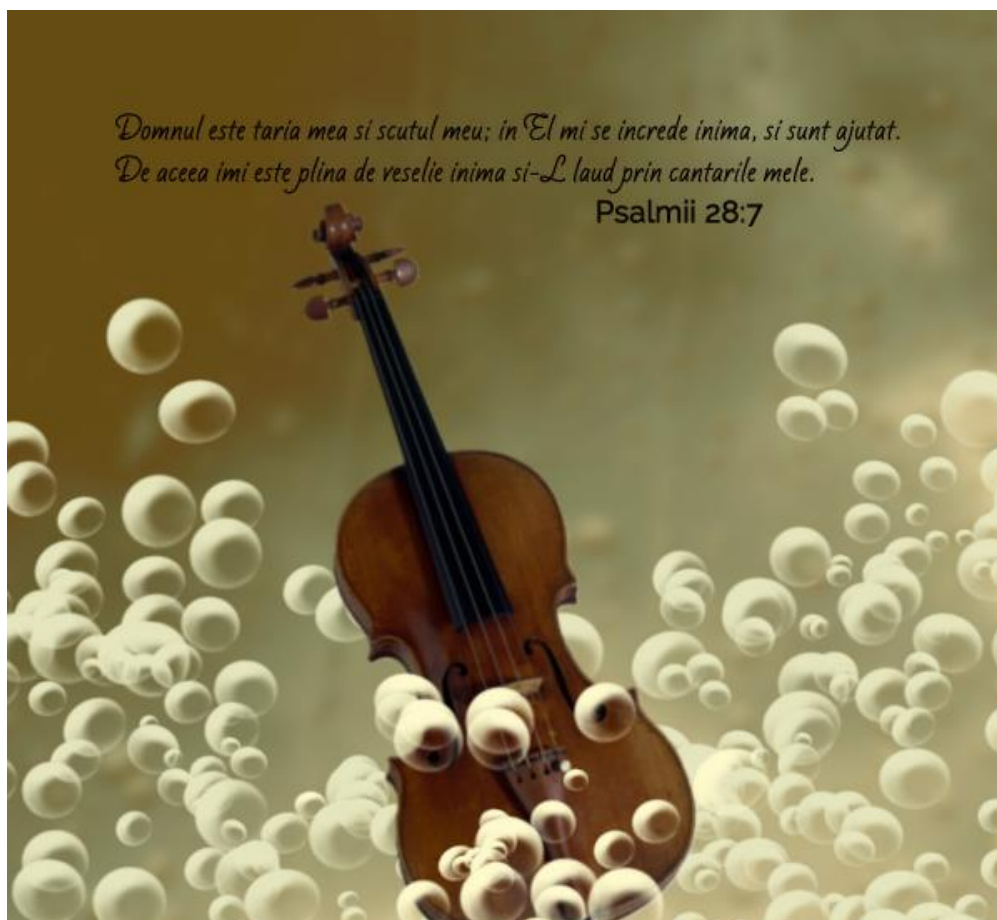
Meloterapia este astfel eficientă în managementul durerii degenerative, oncologice, intraoperatorii și postchirurgicale, fiind o formă non-farmacologică de tratament, ieftină și aplicabilă pentru orice vârstă ar avea pacientul. Eficiența

meloterapiei este potențată de prezența unui îndrumător și de faptul că pacientul poate să își aleagă tipul de muzică preferat în funcție de personalitatea sa.

Aici voi preciza că muzica religioasă poate fi una din opțiunile pacientului, mai ales al celui cu sentimente religioase. Pentru omul credincios, beneficiile muzicii, transformată în rugăciune, sunt înmulțite de binecuvântarea milostivă a Lui Dumnezeu.

Biserica prin cererile din **Ecteniile Liturghiei**, mijlocește *”pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cântă...”*. În **Psaltire** întâlnim în mulți Psalmi, îndemnul *”cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați”* (**Psalmul 46**).

Meloterapia poate fi un adjuvant important în tratarea durerilor și un factor important în îmbunătățirea vieții.

Între deznădejde și optimism

de Laura Moșneagu

Hai să îți povestesc despre doi oameni care mergeau printr-o pădure, dorind să ajungă în vârful muntelui. De la poalele muntelui până în vârf este mult de mers și mult de văzut. Radu și Sabin s-au pregătit de multe zile pentru această călătorie pe care de abia o așteptau!

Și-au verificat șireturile de la bocanci, s-au asigurat că au sticla de apă în rucsacuri și că au pregătite camerele de făcut poze, bineînțeles! Pe parcurs au văzut multe plante, diverși copaci, au auzit glasul pur al păsărilor, au dat chiar și de o cascadă în drumul spre vârf, unde s-au oprit puțin timp să își tragă sufletul. Apoi, pas cu pas, ajung în vârful muntelui. Cred că deja poți să îți imaginezi ce priveliște se descoperează în fața lor. Amândoi au rămas tăcuți, nemișcați, absorbind tot ce vedeau. Radu avea chipul încruntat, umerii lăsați și capul aplecat în față. Sabin nu-și putea stăpâni zâmbetul și stătea cu fața ținută spre cer, inspirând și expirând adânc aerul fresh din vârful muntelui.

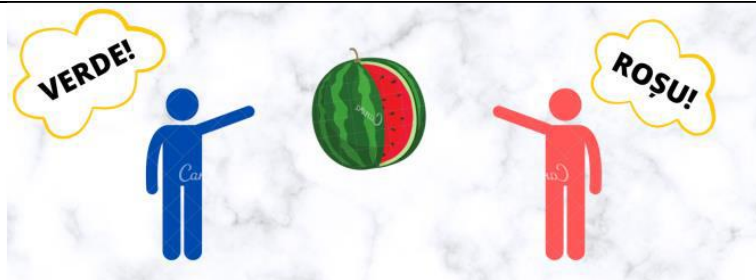
Cred că ți-am trezit curiozitatea și te întrebi ce anume se întâmplă de acești doi băieți au reacții complet opuse, deși se află în aceeași situație. Ba chiar am să împărtășesc aici și ce gândea fiecare!

Radu: *Oh, nu mai pot! A fost așa greu să ajung până în vârf și acum iar trebuie să cobor! Of!! Am picioarele zgâriate de toate buruienile, ni s-a terminat apa și o să ne fie foarte sete pe drumul de întoarcere. E așa frig aici sus, tot bate vântul și vreau doar să ajung înapoi acasă. Pentru ce am urcat eu până aici sus?*

Sabin: *Cât mă bucur că am ajuns până aici! Ce frumos este! S-a meritat tot efortul! Nu mai pot de bucurie! Când am urcat, am văzut un izvor și de abia aștept să beau apă proaspătă! Ce minunat este să respir aer curat! Doamne, îți mulțumesc!*

Doi oameni care au parcurs același drum, care se află în aceeași situație; totuși fiecare are o experiență interioară diferită. Care ar putea fi cauza? Cred că deja ți-ai dat seama. Da! Gândurile și atitudinea lor cauzează și influențează modul în care privim lumea din exterior. Pentru Radu, faptul că se află pe vârful unui munte, în natură, este o experiență obositoare și nefericită. Pe de altă parte, Sabin are o experiență liniștită, fericită și plină de entuziasm.

Acum, hai să facem un mic exercițiu împreună. Imaginează-ți că ții în mână un harbuz (pepene roșu) tăiat în jumătate și îl ții cu exteriorul către tine.

Dacă te întreb ce culoare are acest harbuz, bănuiesc că răspunsul tău va fi culoarea verde. Și din punctul tău de vedere, este adevărat. Dacă m-ai întreba pe mine, eu ce crezi că aş răspunde? Aş zice că acest pepene are culoarea roșie din moment ce din perspectiva mea, eu văd interiorul. Din nou, și din punctul meu de vedere este adevărat. Dar dacă am începe să avem o dezbatere, chiar să ne și certăm, nu vom ajunge prea departe pentru că fiecare dintre noi spune adevărul.

TOTUȘI! Cum ar fi să ne oprim și să încercăm să privim pepenele și din perspectiva celui alt? Ne vom putea înțelege mai bine unul pe celălalt și poate chiar ne vom putea ajuta.

Fiecare om are dreptate prin felul său de a fi. Vedem lumea prin filtrul din mintea noastră și uneori ne este de folos, alteori nu, lucru pe care tot noi îl decidem prin emoțiile și gândurile pe care le observăm la noi înșine. Hai să mergem împreună și mai adânc în această călătorie și să ne imaginăm că trăim fiecare zi cu același mod de gândire pe care îl are Radu. Vai, fiecare clipă ar fi numai suferință, iar lumea din jurul nostru ni s-ar părea un chin din moment ce am avea doar gânduri negative.

Acum, să ne imaginăm că trăim fiecare zi doar cu aceeași atitudine ca a lui Sabin. Poți fi tentat(ă) să consideri că o astfel de gândire doar optimistă este strategia „blindată” pentru a face față în viață, însă și un optimism exagerat ne poate orbi de realitatea în care trăim. Drept urmare, un echilibru între cele două tipuri de gândire/atitudine ar fi o abordare mai eficientă atunci când ne confruntăm cu diverse situații în viață. Un strop de „pesimism” ne poate ajuta să observăm posibile riscuri și apoi, printr-un strop de „optimism”, putem să găsim soluții și să creăm planuri de acțiune.

În același timp, la fel cum am văzut în exercițiul cu pepenele, gândurile, emoțiile și deciziile fiecăruia dintre noi sunt complet valide și importante, motiv pentru care vă invit să ne respectăm între noi. Uneori, noi înșine s-ar putea să oferim o nouă perspectivă de gândire aproapelui nostru și să îl ajutăm, pe când în alte situații s-ar putea să avem binecuvântarea să învățăm noi ceva de folos de la aproapele nostru.

Așadar, te invit ca atunci când observi că te afli într-o situație copleșitoare (fie negativă, fie pozitivă, așa cum o percepi tu) să te oprești pentru 5 minute și să faci o listă mentală cu 3 avantaje și 3 dezavantaje ale aceluia lucru care te copleșește. Acest exercițiu îl fac și eu de multă vreme și pot spune din proprie experiență că mă ajută să evaluez evenimente care pe moment par mai mari decât mine, însă după ce le pun în balanța echilibrată prin avantaje și dezavantaje, atunci realizez că și într-o întâmplare deznădăjduitoare se ascund multe binecuvântări, iar într-o întâmplare fericită, se ascund noi provocări.

Îți urez mult succes pentru fiecare zi trăită! Doamne ajută!

Anul omagial al pastorației românilor din afara României

Prof. Niță Georgiana

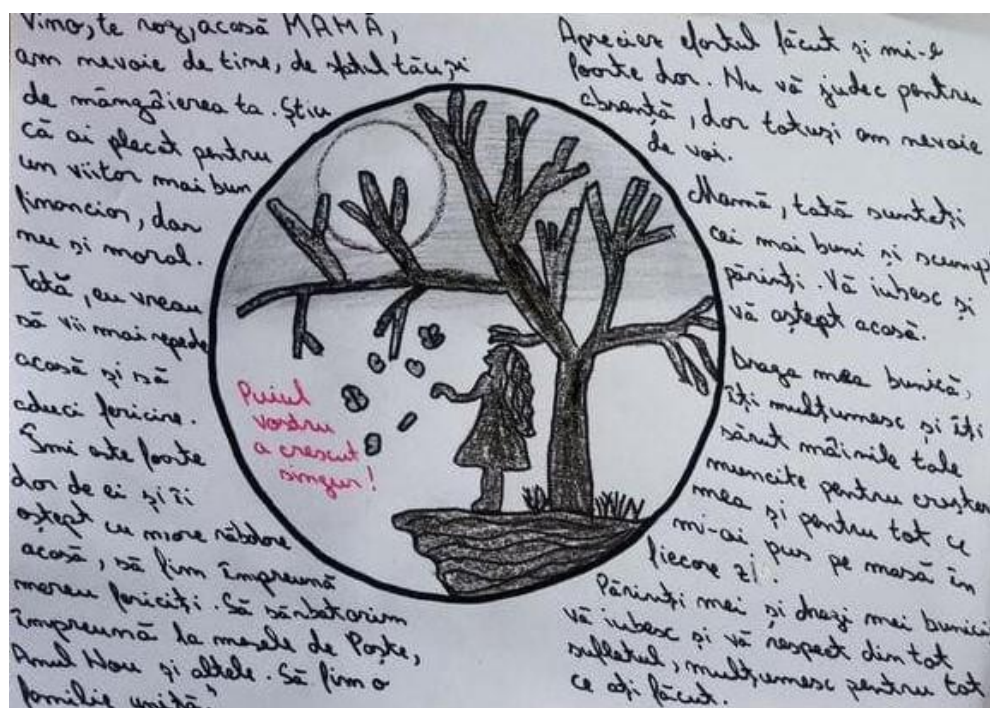
La inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat ca anul 2021 să fie declarat *Anul omagial al pastorației românilor din afara României*, în Patriarhia Română.

Educația familiei începe de la educația copiilor, viitorii membri ai unor familii tinere. Nici școala și, de multe ori, nici familia nu reușesc să îndeplinească pe deplin sarcinile educative. Bisericii îi revine, în aceste condiții, un rol foarte important în formarea tinerilor, educația religioasă contribuind la pregătirea tinerilor pentru viața de familie, întrucât sănătatea morală și trăinicia familiilor sunt întreținute și cultivate prin învățătura Bisericii.

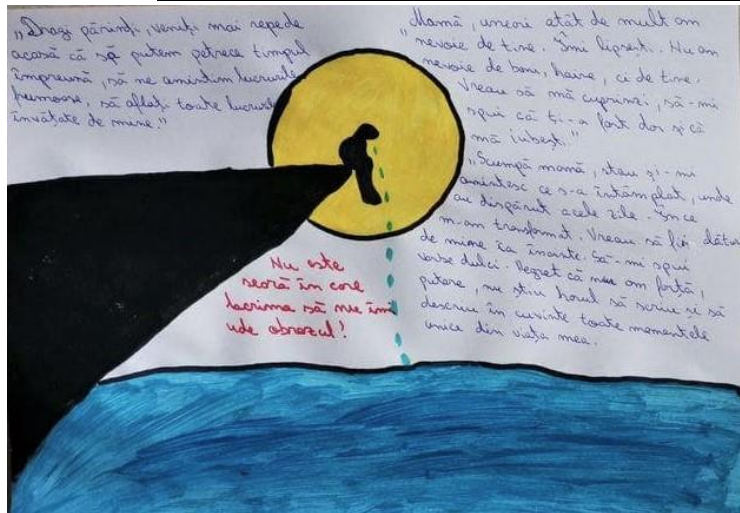
Familia reprezintă principala sursă de sprijin pentru copii atunci când se confruntă cu o problemă, în special dacă respectiva problemă este legată de școală.

Copiii petrec foarte mult timp în fața televizorului, lucru care le influențează valorile, ei își aleg ca modele în viață cântăreți sau actori, persoane publice și ajung să valorizeze aspectul fizic și felul în care se îmbracă mai mult decât educația sau inteligența. Din răspunsurile copiilor se observă și că ei pun familia pe primul loc, atât ca modele în viață, cât și ca importanță în viața lor. Prin urmare, este de așteptat ca în absența părinților să apară efecte negative de ordin psihologic sau comportamental în rândul acestor copii.

În desenele de mai jos, câțiva elevi de clasa a VIII-a au redat Dorul copiilor față de părinții plecați, dar și Dorul de casă al celor plecați din țară.

Desen realizat de : eleva Gafița Andreea, clasa a VIII-a
Titlu desen: "Vă mulțumesc!"

Desen realizat de: eleva Gafița Andreea, clasa a VIII-a
Titlu desen: "Lacrimi"

"Dragi părinți, veniți mai repede acasă ca să putem petrece timpul împreună, să ne amintim lucrurile frumoase, să aflați toate lucrurile învățate de mine."

"Mamă, uneori, atât de mult am nevoie de tine. Îmi lipsești. Nu am nevoie de bani, haine, ci de tine. Vreau să mă cuprinzi, să-mi spui că ți-a fost dor și că mă iubești."

"Scumpă mamă, stau și-mi amintesc ce s-a întâmplat, unde au dispărut acele zile. În ce m-am transformat? Vreau să fii alături de mine ca înainte, să-mi spui vorbe dulci. Regret că nu am forță, putere, nu am darul să scriu și să descriu în cuvinte, toate amănunțele unice din viața mea!"

Desen realizat de: eleva Pamfil Gabriela, clasa a VIII-a
Titlu desen: "Dorul de părinți"

Majoritatea copiilor ce au părinți plecați în străinătate, își sting dorul privind fotografiile din galeria telefonului sau din rama de pe perete, vorbind cu ei la telefon sau comunicând pe rețelele de socializare.

Desen realizat de: eleva Drăgan Denisa, clasa a VIII-a
Titlu desen: "Dorul de acasă"

Bineînțeles, că și adulții care pleacă în străinătate au de suferit pentru că își lasă familia, prietenii. De cele mai multe ori își aduc aminte de momentele frumoase trăite cu persoanele dragi, de casa părintească sau de cea a bunicilor.

Desen realizat de: Crușu Mihai, clasa a VIII-a
Titlu desen: "Dor de viața de la sat"

Românii plecați de la sat, își aduc aminte cu nostalgie de viața liniștită de aici, de mersul desculț prin iaba verde din fața casei, de produsele bio din grădină sau de cele provenite de la animalele crescute de părinți sau de bunici.

"Luna pentru Viață"

Prof. Niță Georgiana

Luna Martie este numită de către Departamentul ProVita, "Luna pentru Viață". Astfel, în această lună se organizează de către fiecare parohie diferite activități cu tinerii pe tema Vieții. Activitățile desfășurate în parohia noastră au avut ca scop sensibilizarea copiilor în ceea ce privește relația de respect și iubire ce trebuie să existe dintre Mamă și Copil, dintre Copil și Bunică.

Unii dintre copii au confecționat măștișoare, felicitări pe care le-au oferit femeilor creștine, alții au pregătit o serbare cu cântece și poezii dedicate celor ce le-au dat viață, ființele cele mai dragi din lume, și anume mămicile lor.

Măștișor din suflet de copil

De Ziua Ta, Mămico!

Tradiții Pascale – încondeierea ouălor

Prof. Niță Georgiana

Tradiția încondeierii ouălor provine din zona Bucovinei. Este o artă inspirată din costumele populare, din motivele tradiționale și din natură.

Tehnica folosită este cea a împistruirii cu ceară naturală de albine, foarte complexă și extrem de greu de realizat sau de reprodus. Se lucrează cu ouă de găină, de rață, de gâscă și chiar de struț. Culorile folosite sunt: **alb** – care simbolizează viața, cerul, **galben**, care simbolizează pâinea cea de toate zilele, **roșu**, înseamnând viața, sângele, iar **negru** pământul. Fiecare ou încondeiat în felul său are o semnificație.

Această frumoasă artă încercăm să o insuflăm de câțiva ani și copiilor parohiei noastre, ce sunt încântați de fiecare dată de rezultatul muncii lor. Priviți ce a ieșit!

” De ce sînt copiii mici atît de ispitiți să aprinda un chibrit? Oamenii mari cred că ei aprind un foc și le spun "nu te juca cu focul". Dar copiii nu aprind un foc, ei aprind o lumină. Există în noi o pornire de nestăvilire de a aprinde o lumină.

Cînd aveam vreo 5 ani am scos dintr-o lanternă becul mic. Pentru mine acel bec atît de mic era fascinant, pentru că mi se părea un bec pentru copii. Cu multă osteneală l-am prins cu o bucată de sîrmă de aluminiu și l-am băgat în priză. Am vrut să aprind becul meu, becul meu mic. A urmat o pocnitură care mi-a înnegrit unghiile. Planul meu de a aprinde becul mic de la sursa oamenilor mari a eșuat. M-am ales cu o durere pînă atunci necunoscută și conștiința că am făcut ceva periculos.

Oare este ceva mai fascinant și mai profund, mai dulce și mai trist decît să privești un copil care aprinde pentru prima dată un chibrit? Oare nu este aceasta dovada cea mai bună că sîntem făcuți din lumină?”

(Pr. Savatie Baștovoi, fragment din cartea *”Lumina celuilalt”*, editura Sophia)

Acest Buletin informativ a fost distribuit în 100 de exemplare gratuite și se găsește pe pagina de facebook: Parohia Sf. Voievozi Prisacani.